

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Nc/4/2024
Identifikačné číslo spisu: 6323200069
Dátum vydania rozhodnutia: 18.06.2024
Meno a priezvisko: Mgr. Peter Melicher
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2024:6323200069.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu A. A. H., narodeného X. R. XXXX, bytom v L., E. X, zastúpeného advokátskou kanceláriou IURISTICO s. r. o., v mene ktorej koná advokátka Mgr. Michaela Gočová, so sídlom v Košiciach, Cimborkova 13, proti žalovanej E. H. S., rodenej H., narodenej XX. C. XXXX, bytom v J., N. P.P. J. XX, Č. K., zastúpenej advokátom JUDr. Lukášom Polákom, advokátska kancelária so sídlom v Prešove, Hlavná 137, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica - pracovisko Brezno pod sp. zn. BR-5C/3/2023, o návrhu žalovanej na vylúčenie sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici z prejednávania a rozhodovania sporu vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 14Co/7/2024, takto

rozhodol:

Sudcovia Krajského súdu v Banskej Bystrici JUDr. Anna Snopčoková, JUDr. Ján Auxt a JUDr. Eva Dzuriková nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania sporu vedeného na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 14Co/7/2024.

Odôvodnenie

1. V konaní vedenom na Krajskom súde v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“) pod sp. zn. 14Co/7/2024 vzniesla žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupcu námietku zaujatosti voči všetkým sudcom občianskoprávneho kolégia krajského súdu v Banskej Bystrici podľa § 49 ods. 1 CSP. Námietku zaujatosti vzniesla žalovaná pre pomer sudcu krajského súdu JUDr. Jozefa Mikluša, ktorý je sudcom trestnoprávneho kolégia krajského súdu a ktorý je bratom žalobcu a vypovedal v predmetnej veci, voči všetkým sudcom občianskoprávneho kolégia krajského súdu, pričom podľa žalovanej existuje objektívne daná pochybnosť o tom, že z dôvodu kolegiálnych vzťahov môže byť narušená nestrannosť sudcov tvoriacich senát rozhodujúci predmetný spor v odvolacom konaní, čím by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd. O dôvode na podanie námietky zaujatosti sa dozvedela dňom doručenia odvolania, t. j. dňom 17. decembra 2023. Námietku doručila na súd dňa 2. januára 2024 prostredníctvom právneho zástupcu.

2. K námietke zaujatosti sa vyjadrili sudcovia senátu 14Co krajského súdu a to JUDr. Anna Snopčoková, riadiaca predsedníčka senátu 14Co, ktorá uviedla, že sudcu trestnoprávneho kolégia JUDr. Jozefa Mikluša pozná iba zbežne ako kolegu, s ktorým neudržiava žiadne bližšie priateľské vzťahy a

skutočnosť, že sudca JUDr. Jozef Mikluš vypovedal ako svedok v predmetnej veci jej nebráni v tom, aby vo veci rozhodovala nestranné a necíti sa byť zaujatá.

Člen senátu 14Co JUDr. Ján Auxt uviedol, že sa vo veci necíti byť zaujatý, s menovaným sudcom má rovnaké vzťahy, ako so všetkými sudcami, pričom táto skutočnosť mu nebráni, aby v predmetnej veci rozhodoval nestranné.

Členka senátu 14Co JUDr. Eva Dzúriková sa vyjadrila tak, že sa necíti byť zaujatá, že nemá pomer k veci a ani účastníkom a strany sporu ani ich právnych zástupcov nepozná a nemá k nim pomer. Nič jej nebráni rozhodovať nestranné a nezaujato.

3. Námietka zaujatosti žalovanej bola predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) na rozhodnutie 13. júna 2024 a bola náhodným výberom pridelená senátu 1C najvyššieho súdu, ktorý v tom čase rozhodoval v zložení Mgr. Peter Melicher (predseda senátu, sudca spravodajca), JUDr. Martin Vladik (predseda senátu) a JUDr. Viera Nevedelová (predsedníčka senátu zo senátu 2C - náhradný člen podľa čl. X bod 5. rozvrhu práce najvyššieho súdu SR na rok 2024) nakoľko JUDr. Erika Šobichová nie je z dôvodu čerpania dovolenky prítomná.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd nadriadený Krajskému súdu v Banskej Bystrici (§ 54 ods. 2 Civilného sporového poriadku zák. č. 160/2015 Z. z. v platnom znení, ďalej aj „CSP“) preskúmal vec a posudzoval opodstatnenosť žalovanou vznesenej námietky zaujatosti voči sudcom celého senátu 14Co Krajského súdu v Banskej Bystrici JUDr. Anne Snopčokovej, JUDr. Jána Auxta a JUDr. Eve Dzúrikovej, členom odvolacieho senátu (ďalej len „sudcovia krajského súdu“), z aspektu existencie dôvodov, pre ktoré sú sudcovia vylúčení z prejednávania a rozhodovania sporu v zmysle § 49 ods. 1 CSP.

5. Podľa čl. 48 ods. 1 veta prvá ústavného zákona č. 460/1992 Zb. z 1. septembra 1992 v znení neskorších predpisov (ďalej len „ústavy“) nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi.

6. Zákonným sudcom je sudca (samosudca alebo člen senátu) miestne, vecne a funkčne príslušného súdu, ktorý má konať podľa rozvrhu práce prijatého v súlade so zákonom (pozri napr. I. ÚS 8/94, II. ÚS 15/96, II. ÚS 43/97, II. ÚS 47/99, III. ÚS 31/01).

7. V zmysle § 49 ods. 1 CSP je sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania sporu, ak so zreteľom na jeho pomer k sporu, k stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní možno mať odôvodnené pochybnosti o jeho nezaujatosti.

8. Účelom citovaného ustanovenia je prispieť k nestrannému prejednávaniu sporu, k nezaujatému prístupu k stranám, ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní; zámerom je tiež predísť možnosti neobjektívneho rozhodovania. Cieľu sledovanému uvedeným ustanovením zodpovedá aj právna úprava skutočnosti, ktorá je z hľadiska vylúčenia sudcu považovaná za právne relevantnú. Je ňou existencia určitého právne významného vzťahu sudcu, a to: a) k sporu (veci), v rámci ktorého by mal sudca svoj konkrétny záujem na určitom spôsobe skončenia sporu alebo konania, b) k stranám sporu (účastníkom konania), ktorý by bol založený na príbuzenskom alebo rýdzo osobnom (pozitívnom alebo negatívnom) pomere k nim, c) k zástupcom strán sporu, ktorý by bol založený na pomere vykazujúcom znaky vzťahu uvedeného pod b) alebo d) k osobám zúčastneným na konaní [viď obdobne b) a c)].

9. Citované zákonné ustanovenie predpokladá taký vzťah vlastného záujmu sudcu na prejednanom spore (veci) alebo taký jeho osobný vzťah k stranám sporu (účastníkom konania), ich zástupcom, alebo osobám zúčastneným na konaní, ktorý by pri všetkej nožnej snahe o správnosť rozhodnutia ovplyvnil jeho objektívny pohľad na spor a v konečnom dôsledku by mohol viesť k vydaniu nezákonného rozhodnutia.

10. Sudcu možno vylúčiť z prejednávania a rozhodovania buď na základe oznámenia sudcu (§ 50 CSP) alebo na návrh strany (§ 52 CSP).

11. Obsahom práva na prejednanie sporu pred nestranným súdom nie je povinnosť súdu vyhovieť

každému návrhu oprávnených osôb a vždy vylúčiť sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodovania sporu pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prejednanie sporu nestranným súdom je len povinnosť prejsť každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prejednávania a rozhodnutia a rozhodnúť o ňom (I. ÚS 73/97, I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03).

12. Vzhľadom na to, že rozhodnutie o vylúčení sudcu podľa § 49 až § 58 CSP predstavuje výnimku z ústavnej zásady, podľa ktorej nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 ústavy), možno sudcu vylúčiť z prejednávania a rozhodovania sporu skutočne iba výnimočne a z naozaj závažných dôvodov, ktoré mu celkom zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom objektívne, nezaujato a spravodlivo.

13. Samotný subjektívny názor strany sporu, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania vecí, nezakladá ešte bez ďalšieho dôvodu pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujatého rozhodovania.

14. Pri posudzovaní dôvodov namietanej nezaujatosti treba mať na zreteli nielen právnu úpravu danú ustanoveniami CSP, ale tiež judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“), aj závery, ku ktorým dospela doterajšia rozhodovacia prax najvyššieho súdu a z nich vyplývajúce východiská.

15. ESLP pri riešení otázky nestrannosti sudcu vychádza z toho, že okrem nezávislosti sudcu je potrebné brať zreteľ aj na ďalšie aspekty subjektívneho a objektívneho charakteru. Tieto aspekty nestrannosti rozlíšil aj pri svojom rozhodovaní (pozri napríklad Piersack proti Belgicku).

16. Subjektívna stránka nestrannosti sudcu sa týka jeho osobných prejavov vo vzťahu ku konkrétnemu prípadu a k stranám sporu, prípadne k ich zástupcom. Pri subjektívnej nestrannosti sa vychádza z prezumpcie nestrannosti dovtedy, kým nie je preukázaný opak. Na preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti vyžaduje judikatúra ESLP dôkaz o skutočnej zaujatosti (pozri napríklad Hauschildt proti Dánsku). Rozhodujúci nie je subjektívny aspekt, ale existencia objektívnych skutočností, so zreteľom na ktoré môžu vzniknúť pochybnosti o nestrannosti sudcu. Objektívna nestrannosť sa neposudzuje podľa subjektívneho stanoviska sudcu, ale podľa objektívnych symptómov. Práve tu sa uplatňuje tzv. teória zdania nezaujatosti (viď tézu, že spravodlivosť nielenže musí byť poskytovaná, ale musí sa tiež javiť, že je poskytovaná/Justice must not only be done, it must also be seen to be done/). Nestačí, že sudca je subjektívne nestranný, ale musí sa ako taký aj objektívne javiť (Delcourt proti Belgicku). Mal by byť vylúčený každý sudca, u ktorého existuje opodstatnená obava, že nie je celkom nestranný, pretože v stávke je dôveryhodnosť, ktorú musí súdna moc vzbudzovať v demokratickej spoločnosti a hlavne u účastníkov konania (rozsudok ESLP vo veci Piersack proti Belgicku).

17. Objektívny aspekt nestrannosti je založený na vonkajších inštitucionálnych, organizačných a procesných prejavoch sudcu a jeho vzťahu k prejednávanému sporu, stranám, ich zástupcom a osobám zúčastneným na konaní. Rozhodujúcim prvkom v otázke rozhodovania o (ne)zaujatosti zákonného sudcu je, či obava strany sporu je objektívne oprávnená a opodstatnená. Treba rozhodnúť v každom jednotlivom prípade, či povaha a stupeň vzťahu sú také, že prezrádzajú nedostatok nestrannosti súdu (Pullar proti Spojenému kráľovstvu), teda či je tu relevantná obava z nedostatku nezaujatosti. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach. Objektívnu nestrannosť nemožno ale chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje z prejednávania a rozhodovania vecí. Práve osobnosť sudcu musí byť zárukou spravodlivého, nestranného a objektívneho súdneho konania (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2Ndob/39/2010 zo 4. augusta 2010).

18. Je potrebné brať zreteľ na skutočnosť, že spoločenské vzťahy v najširšom slova zmysle sú vzťahmi vzájomného pôsobenia, kontaktu a interakcie medzi členmi spoločnosti; preto závažnosť, ktorá by založila pochybnosť o nezaujatosti zákonného sudcu (znamenala dôvod pre jeho vylúčenie z

prerokovania a rozhodovania veci), môže aj pri zohľadnení tzv. teórie zdania uplatňovanej v judikatúre ESLP nastať iba v prípade, keď je celkom zjavné, že jeho vzťah k sporu, stranám, ich zástupcom, či osobám zúčastneným na konaní, dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať nezávisle a nestranné (porovnaj napr. I. ÚS 332/08). Rozhodovať nestranné nie je právom, výsadou, či privilegiom sudcov. Ide o základnú povinnosť sudcov, o štrukturálny prvok súdneho systému.

19. Aj ústava deklaruje dva podstatné atribúty súdnictva v Slovenskej republike - nezávislosť a nestrannosť.

20. Nezávislosť súdnej moci je pojem s dvojitým významom; označuje jednak nezávislosť súdov (inštitucionálna nezávislosť), jednak nezávislosť sudcov (individuálna nezávislosť). Nezávislosť sudcu treba vidieť ako jeho nezávislosť od zložiek politického systému, rovnako ale aj ako nezávislosť v rámci samotnej súdnej moci (celého súdneho systému), konkrétneho súdu, na ktorom sudca pôsobí, jeho vedenia a kolektívu.

21. Nestrannosť sudcu je potrebné posudzovať vždy v závislosti od konkrétnych okolností prípadu a podľa objektívneho kritéria rozhodnúť, či existujú preukázateľne skutočnosti, ktoré môžu spôsobiť vznik pochybností o nestrannosti sudcu (pozri tiež Fey proti Rakúsku). Pri rozhodovaní, či je daný oprávnený dôvod na obavu, že konkrétny sudca nie je nestranný, je stanovisko osoby oprávnenej namietať zaujatosť dôležité, ale nie rozhodujúce; určujúce je to, či sa môže táto obava považovať objektívne za oprávnenú. Len nestranný súd totiž poskytuje stranám rovnaké príležitosti na uplatnenie všetkých práv, ktoré im zaručuje právny poriadok (II. ÚS 71/97).

22. Z judikatúry ESLP a ústavného súdu možno vyvodiť, že subjektívne hľadisko sudcovskej nestrannosti sa musí podradiť prísnejšiemu kritériu objektívnej nestrannosti. Za objektívne však nemožno považovať to, ako sa nestrannosť sudcu len subjektívne niekomu javí, ale to, či reálne neexistujú okolnosti objektívnej povahy, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnostiam o tom, či sudca určitým, nie nezaujatým vzťahom k sporu, k stranám, k ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní disponuje. Aj pri zohľadnení teórie zdania môže byť sudca vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci iba v prípade, keď je celkom zjavné, že vzťah sudcu k veci, účastníkom alebo ich zástupcom dosahuje taký charakter a intenzitu, že aj napriek zákonom ustanovenej povinnosti nebude môcť rozhodovať nezávisle a nestranné, sine ira et studio (bez hnevu a náklonnosti, nestranné).

23. Z hľadiska posúdenia opodstatnenosti stranou sporu vznesenej námietky zaujatosti nie je rozhodujúci jej osobný subjektívny názor, domnienka alebo úvaha. Námietka zaujatosti, uplatnená stranou sporu voči sudcovi, ktorý prejednáva a rozhoduje vec, sa nemôže zakladať na hypotézach, domnienkach alebo subjektívnych výstupoch a pocitoch strany sporu. Nemožno preto bez ďalšieho brať na zreteľ len samotné pochybnosti namietajúceho o objektívnom a nestrannom rozhodovaní sudcu, ale vždy treba posúdiť skutočnosti, ktoré viedli k tomu, že strana pochybuje o objektívnosti sudcu. Nadriadený súd môže vylúčiť namietaného sudcu z prejednávania a rozhodovania veci až vtedy, keď je evidentné, že vzťah sudcu nie je stranou len tvrdený, ale že skutočne existuje a svojou povahou a intenzitou vykazuje znaky relevantné v zmysle § 49 ods. 1 CSP.

24. Sudca je predstaviteľom súdnej moci. Pri výkone svojej funkcie je nezávislý a zákony a iné všeobecne záväzné právne predpisy je povinný vykladať podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia (čl. 144 ústavy, § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov). Obsah tohto práva a povinnosti je základným pilierom výkonu funkcie sudcu.

25. Mimo rámca výkonu súdnictva a funkčného plnenia úloh sudcu zostáva - ako fyzická (súkromná) osoba - subjektom práv a povinností. Sudca takto ako súkromná osoba vstupuje do rozmanitých právnych vzťahov, z ktorých mu vyplývajú rôzne práva a povinnosti tvoriace obsah daných právnych vzťahov. Sudca v tomto postavení nie je osobou odtrhnutou od reálneho života, preto nie je vôbec vylúčený, aby sudca ako občan vyjadril svoj názor o určitých veciach, ktoré v spoločnosti rezonujú.

26. V danom prípade žalovaná odôvodnila námietku zaujatosti sudcov občianskoprávneho kolégia krajského súdu a to najmä senátu 14Co, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie pre kolegiálny pomer vyššie uvedených sudcov so sudcom JUDr. Jozefom Miklušom, ktorý je tiež sudcom toho istého súdu, ale trestnoprávneho kolégia. Žalovaná okrem uvedeného poznatku, žiadne iné konkrétne skutočnosti k dotknutým sudcom neuviedla a ani napriek oznámeniu súdu o zložení senátu 14Co nedoplnila.

27. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila v názore, že sudcov pomer k veci môže vyplývať predovšetkým z priameho právneho záujmu sudcu na prejednávanej veci. Nepochybne je tomu tak v prípade, ak je sudca sám účastníkom konania, bez ohľadu na ktorej procesnej strane, alebo v prípade, ak by mohol byť rozhodnutím súdu priamo dotknutý na svojich právach (ako vedľajší účastník). Pod pojmom pomer k veci sa rozumie aj situácia, keď sudca získal poznatky o veci iným spôsobom ako dokazovaním na pojednávaní (napr. ako svedok), v dôsledku čoho je jeho pohľad na zistené skutkové okolnosti prípadu deformovaný ďalšími poznatkami zistenými neprocesným spôsobom. Za pomer k veci sa považuje aj vzťah ekonomickej závislosti, napríklad v spojitosti s vedeckou alebo publikačnou činnosťou sudcu, v súvislosti so správou vlastného majetku a podobne. Osobitným dôvodom vylúčenia sudcov pre ich pomer k veci je ich účasť na rozhodovaní o tej istej veci v inom štádiu (stupni) súdneho konania (§ 14 ods. 2 OSP): na súde vyššieho stupňa sú vylúčení i sudcovia, ktorí rozhodovali vec na súde nižšieho stupňa, a naopak; to isté platí, ak ide o rozhodovanie o dovolaní. Okolnosť, že sudca rozhodol vo veci, v ktorej vydané rozhodnutie je napadnuté návrhom na obnovu konania, nie je však dôvodom na jeho vylúčenie z prejednávania a rozhodovania vo veci obnovy konania (porovnaj R 115/2003).

28. Pomer sudcu k veci zakladajúci dôvod na jeho vylúčenie môže spočívať aj v tom, že sudca sa o prejednávanej veci verejne vyjadrí, či už v negatívnom alebo v pozitívnom zmysle predtým, než takáto vec má ním byť prejednaná a rozhodnutá. Nemožno preto pripustiť predbežné hodnotenie vykonaných dôkazov sudcom prostredníctvom masovokomunikačných prostriedkov, rovnako ako jeho vyjadrenie o tom, ako bude o veci pravdepodobne rozhodnuté.

Dôvodom na vylúčenie sudcu z prejednávania a rozhodovania vo veci nie je skutočnosť, že sudca v inej obdobnej veci rozhodol spôsobom, s ktorým účastník nesúhlasí, ani samotná skutočnosť, že jeho rozhodnutia boli podrobené kritike v hromadných oznamovacích prostriedkoch (porovnaj R 47/1998).

29. Aj podľa súčasne platnej právnej úpravy CSP nie je dôvod od uvedenej súdnej praxe sa odchýliť.

30. Namietaní sudcovia senátu 14Co nepotvrdili autenticitu žalovanou tvrdenej skutočnosti, že svojím kolegiálnym vzťahom k sudcovi JUDr. Jozefovi Miklušovi (sudca trestnoprávneho kolégia krajského súdu) by mali byť vo veci zaujatí. Dotknutí sudcovia neuviedli žiadnu takú okolnosť, ktorá by nasvedčovala existencii ich vzťahu k sporu, stranám sporu, resp. ich zástupcom, t. j. z ich vyjadrení nevyplýva dôvod vylučujúci ich z prejednávania a rozhodovania v tejto veci; skutočnosti takejto povahy vychádzajú z vyššie uvádzaných východísk nezistil po preskúmaní obsahu spisu ani nadriadený súd.

31. Existenciu právne relevantného pomeru k namietaným zákonným sudcom senátu 14Co Krajského súdu v Banskej Bystrici JUDr. Anne Snopčokovej, JUDr. Jánovi Auxtovi a JUDr. Eve Dzúrikovej nemožno vyvodiť z vyjadrenia týchto sudcov a ani z ostatného obsahu spisu. V námietke zaujatosti sa spochybňuje nestrannosť týchto sudcov krajského súdu iba vyvodzovaním ich všeobecného kolegiálneho pomeru k svedkovi v prejednávanej veci (sudcovi JUDr. Jozefovi Miklušovi) na základe subjektívnych žalovanou vyvodzujúcich záverov, ktoré však v konaní neboli preukázané. Prezentovaný dôvod preto podľa nadriadeného súdu nesvedčí o existencii vzťahu relevantného z hľadiska § 49 ods. 1 CSP, ide tu iba o domnienku a úvahy namietajúcej strany a nie nepochybne existujúce preukázateľné skutočnosti, ktoré by svojou povahou a intenzitou vykazovali znaky relevantné v zmysle § 49 ods. 1 CSP a mohli tak vyvolať odôvodnenú pochybnosť o nestrannosti dotknutých sudcov.

32. Na základe uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že nemožno prisvedčiť dôvodom námietky

zaujatosťi uplatnenej žalovanou voči zákonným sudcom senátu 14Co Krajského súdu v Banskej Bystrici JUDr. Anne Snopčokovej, JUDr. Jánovi Auxtovi a JUDr. Eve Dzúrikovej. Samotný subjektívny názor žalovanej nemôže bez ďalšieho zakladať dôvod pre legitímne obavy z ich nestranného a nezaujatého rozhodovania. Obava (pocit) z nestrannosti nestačí na založenie dôvodných pochybností o nedostatku nezaujatosťi vzhľadom na právne (ústavné i zákonné) garancie nezávislosti sudcov a zákonné povinnosti sudcov konať vo veci bez predsudkov, nezávisle a nestranne. Relevantnou je len taká obava z nedostatku nestrannosti, ktorá sa zakladá na objektívnych, konkrétnych a dostatočne závažných skutočnostiach, ktoré však predložená námietka nespĺňa. Objektívnu nestrannosť nemožno chápať tak, že čokoľvek, čo môže vrhnúť, čo aj len tieň pochybnosti na nestrannosť sudcu, ho automaticky vylučuje z prejednávania a rozhodovania veci.

33. Najvyšší súd svoje rozhodnutie o návrhu oprávnenej osoby, žalovanej ako strany v spore, založil na vzájomnej korelácii a vyvažovaní oboch relevantných hľadísk teórie zdania (tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska). V súlade s judikatúrou ESĽP, ústavného súdu, ako aj najvyššieho súdu a z nej vyplývajúcich východísk dospel k záveru, že v prípade namietaných sudcov senátu 14Co Krajského súdu v Banskej Bystrici JUDr. Anne Snopčokovej, JUDr. Jánovi Auxtovi a JUDr. Eve Dzúrikovej sudkyne krajského súdu nemožno mať pochybnosti o ich nezaujatosťi, ktoré by boli relevantné v zmysle § 49 ods. 1 CSP. Keďže v danej veci neexistujú dôvody, ktoré by mohli viesť k legitímnym pochybnosťiam o nestrannosti súdneho rozhodovania za účasti žalovanou spochybňovaných sudcov Krajského súdu v Banskej Bystrici JUDr. Anne Snopčokovej, JUDr. Jánovi Auxtovi a JUDr. Eve Dzúrikovej najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

34. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.